

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany K. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 sierpnia 2019 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 10 listopada 2016 r. poprzez oddalenie powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. ponad kwotę 670 122,04 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy wybiórcze

i wadliwe wypełnienie wytycznych Sądu Najwyższego zawartych w wyroku z dnia 13 grudnia 2018 r., przede wszystkim w postaci ignorowania skutków uznania klauzul umownych za abuzywne i ograniczenie się do przeliczenia kwoty ustalonej przez bank na dzień wymagalności wg średniego kursu NBP, a także samodzielne wyliczenie przez Sąd - bez posłużenia się wiedzą fachową biegłego sądowego - wysokości roszczenia powoda oraz nieodniesienie się przez Sąd odwoławczy do zarzutu braku wykazania przez powoda wymagalności dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. W wyroku z dnia 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17

Sąd Najwyższy podkreślił, że „w czasie zawierania przez pozwanego spornej umowy kredytu obowiązywał już art. 358 § 2 k.c. w wersji znowelizowanej ustawą z dnia 23 października 2008 r., który stanowi, że wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez NBP z dnia wymagalności roszczenia [...]”. Sąd zauważył przy tym, że przepis ten stanowi jedną, choć nie jedyną, z metod pozwalających na wyliczenie spornego zobowiązania. Sąd Apelacyjny orzekając zatem w oparciu o ten przepis nie mógł naruszyć wytycznych Sądu Najwyższego, który wyraźnie wskazał zastosowanie tego przepisu jako jedną z możliwych metod rekalkulacji zobowiązania w danym stanie faktycznym. W konsekwencji, Sąd odwoławczy nie mógł również naruszyć przepisów postępowania nie wnioskując o wydanie opinii biegłego w tym zakresie, gdyż wyliczenie zobowiązania wg średniego kursu NBP na dany dzień nie wymaga wiadomości specjalnych. Odnośnie zaś do kolejnego argumentu - nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do kwestii wymagalności roszczenia. Na ostatniej stronie uzasadnienia wyroku wskazał bowiem, że do niezbędnych wyliczeń posłużył się datą wystawienia BTE - 5 października 2012 r. - jako datą początkową.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw